

Η συγγραφέας με αυτό το βιβλίο, παρουσιάζει κάποια φαινόμενα τα οποία αντιμετωπίζουν όλοι οι λαοί και αποτελούν ίσως τα πιο σημαντικά προβλήματα της σημερινής εποχής. Συγκεκριμένα, το κυριότερο θέμα με το οποίο επιλέγει να απασχολήσει τους αναγνώστες, είναι ο έντονος ρατσισμός που βιώνουν πολλοί άνθρωποι καθημερινά. Έτσι, βάζει τον ήρωα της ιστορίας, ένα έφηβο αγόρι, να περάσει κάποιες μέρες μεταμφιεσμένος σε μετανάστη ο οποίος πουλάει τριαντάφυλλα στους δρόμους. Το παιδί αυτό, ζώντας με αυτόν τον τρόπο καταλαβαίνει τον ρατσισμό που υπάρχει καθώς τον υφίσταται και ο ίδιος και μαθαίνει πώς είναι να ζεις με τον φόβο και την εχθρότητα των άλλων ανθρώπων. Συνεπώς, το πιο σημαντικό μήνυμα που καταφέρνει με επιτυχία να μας περάσει είναι η ισότητα που θα έπρεπε να υπάρχει σε κάθε σημείο του πλανήτη!

Ένα ακόμη μήνυμα του βιβλίου είναι η αλληλεγγύη, η βοήθεια που πρέπει να δίνεται στον συνάνθρωπό μας, όταν την χρειάζεται. Αυτό το μήνυμα είναι πιο έντονο κάθε στιγμή που ο ήρωας της ιστορίας, ο Λούκα, αψηφά κάθε κίνδυνο και δυσκολία, συνεχίζοντας την προσπάθεια να πουλήσει τα λουλούδια στους περαστικούς για να στείλει τα χρήματα στην οικογένεια του Ράτζιβα, του μετανάστη από την Σρι Λάνκα. Η μόνη του έγνοια είναι να μαζέψει τα χρήματα για να καταφέρει να βοηθήσει τον Ράτζιβα. Άρα, το βιβλίο αυτό, μας θυμίζει ότι πρέπει να σεβόμαστε τους συνανθρώπους μας. Όπως επίσης μας θυμίζει ότι ανεξάρτητα από το τι χρώμα ή τι θρησκεία έχει κάποιος άνθρωπος, εμείς οφείλουμε να τον βοηθάμε και να του φερόμαστε με αξιοπρέπεια γιατί και αυτός δεν παύει να είναι άνθρωπος!

Με τη γρήγορη αφήγηση των γεγονότων από τη συγγραφέα, το ενδιαφέρον μου για τη συνέχεια όλο και αυξανόταν. Τα συναισθήματα που μου προκαλούσαν ήταν ανάμεικτα. Συγκεκριμένα, το πρώτο πιο έντονο συναίσθημα που μου δημιουργήθηκε ήταν η λύπη, όταν διάβαζα την έντονη περιγραφή που δίνει η συγγραφέας μέσα στο βιβλίο και καταφέρνει να πλάσει μέσα στο μυαλό μας την άσχημη εικόνα της πυρπόλησης του μετανάστη.

Η λύπη μου δημιουργήθηκε, κυρίως, όταν συνειδητοποίησα ότι πολλοί μετανάστες περνούν από τέτοιου είδους κακουχίες. Αυτή η λύπη συνοδευόταν με μελαγχολία σχεδόν σε όλη την διάρκεια του βιβλίου, αφού δίνονται πολλές εικόνες με την άσχημη ζωή των μεταναστών. Επίσης, υπήρχαν και μερικές στιγμές όπου κυριαρχούσε και η συγκίνηση ειδικότερα όταν φαινόταν πόσο δυνατό φιλικό δεσμό είχαν αναπτύξει ο Λούκα με τον Ράτζιβα.

Παρόλα αυτά, με την κατάληξη της ιστορίας, αισθάνθηκα μια ανακούφιση για το αίσιο τέλος και των δύο ηρώων. Το τέλος αυτής της ιστορίας ήταν πολύ αισιόδοξο και, ίσως, αυτό να είναι και το πιο σημαντικό μέρος της, πως αν προσπαθήσει ο καθένας μας να βοηθήσει έναν συνάνθρωπο του ο οποίος, μπορεί να μην είναι από την ίδια χώρα ή να μην έχει τις ίδιες παραδόσεις θα ωφεληθεί και ο ίδιος, όχι μόνο υλικά αλλά και ψυχικά.

Αμπατζόγλου Σεμίραμις, Β1 Γυμνασίου